

bruc

GLASILO STARIH BAJT
KLUBA STUDENTOV
PREKMURJA
Izšlo v Lendavi, 6. II. 1965
ob 23h 59' 59" - Letnik VI

1965 - 1974
10 letnik

Trideset je let, ko so me vaši ustanovili,
tá čas pa smo marsikaj že naredili:
spočetka b'li smo revni, mili,
nato smo v partizanih se borili,
opozicionalce tudi že smo pokorili,

smo že neštetokrat načrte spremenili,
precej smo investicij v d... vložili,
denarja vrednosti smo že razbremenili,
cel čas smo že se za štipendijo borili,
(zdaj k sreči smo jih nekaj le dobili).
Še marsik'ter'ga kozla smo ustrelili,

KŠP BRUCULJAM IN BRUCOM NA SVOJ 30. ROJSTNI DAN

le, da napakam nismo se še izognili,
(vprašanje, če v bodoče bomo to storili?).
Napačno hojo, skratka, nismo še odkrili!
Da bi na vse to danes pozabili
in vsi moj 30. rojstni dan bi proslavili,
predlagam, da bi malo ga popili!

Vaški fantje in dekleta
le skup se zbirajmo,
v Ausland maširajmo,
po šiling, marko, krono
po penzijo za naše
ded'ke in babice!

BILANCA

Ekonomska cena	20 din
prometni davek	46 %
republiški sklad	61 %
okrajni prispevek	38 %
komunalni prisp.	53 %
investicijski sklad	34 %
poslovni sklad	28 %
rezervni sklad	25 %
amortizacija	19 %
kritje zgub	87 %
reprezent. sklad	9 %
sklad Bujte repe	6 %
sklad Brucovanja	2 %
sklad sk. porabe	1,5 %
samoprispevek	0,5 %

DRF GRAZ

Skupaj pribitki 410 % = prodajna cena 102 din.
Za bralce, ki plačajo Bruca v gotovini 5 %
popusta (od ekonomske cene).

Tržna cena 101 dinar

Dragi gostje!

Dvanajstič smo že zbrani na tradicionalnem študentskem plesu z »brucovanjem«, da bi se skupaj razvedrili in nasmejali; z našim programom in »Brucem« pa v satirični obliki prikazali napake in pripomogli k njihovi rešitvi. Potrudili se bomo, da bomo to dosegli, obenem se pa že priporočili, Vam dragi gostje, za drugo leto.

Vemo, da taka prireditev zahteva mnogo truda, dobre volje in denarja. Zato pozdravljam vse tiste, ki so nam kakor koli pomagali, posebno pa pokrovitelje nocojšnjega plesa, predstavnike delovnega kolektiva Pletenine Lendava in Pomurski tisk, našega častnega člana Kluba študentov Prekmurja, ki sta nam nudila veliko pomoč.

Pozdravljamo vse starejše kolce, nekdanje člane KŠP, še posebno predstavnike sekcije starejših iz Ljubljane, ki so nam v kratkem času od ustanovitve v lanskem letu mnogo pomagali. Obenem pa pozdravljam iniciativni odbor za ustanovitev podobne sekcije tukaj doma v Prekmurju.

Dovolite, da Vam povem nekaj besed o našem delu v preteklem letu in željah za bodoče leto:

Lansko leto smo praznovali 30-letnico ustanovitve KŠP, ki je bil ustanovljen z namenom, da združuje mlado inteligenco domačega kraja v vodilno silo v borbi za razvoj in napredek Prekmurja. To svojo nalogo je klub vseskozi dobro opravljal, še posebno starejše generacije, kateri člani so za to darovali tudi življenja.

Mogoče zadnjih nekaj let klub tega ni upravičil, ker se je s svojim delom odtujil domačemu kraju in njegovim problemom. Zato smo v zadnjem letu svoj program dela postavili v to smer z mislijo, da so študentje kot bodoča vodilna inteligenca določenega kraja tista sila, ki mora videti napake v svojem kraju, ki jih skuša odpraviti in ji ne sme biti vseeno kakšno dediščino bo dobila od ljudi, ki zdaj tam delajo na vodilnih položajih in kakšno okolje jih čaka za bodoče delo.

Prosimo vse Vas, še posebno naše nekdanje člane kluba, da nam pomagate pri delu, da bo naš prekmurski človek že enkrat dobil svoj kos kruha tudi doma, ime Sibirija pa naj bo le grenak spomin.

Danes, ko bomo med naše vrste sprejeli naše nove člane bruce, jim želimo mnogo uspehov pri študiju in jih vabimo k delu v klubu.

Na koncu pa še enkrat želimo, Vam dragi gostje, dobro zabavo ob ansamblu Mojmira Sepeta in pevčema Katjo Levstik in Ninom Robičem z željo, da bi ostali skupaj do jutri, drugo leto pa spet na svidenje!

Predsednik KŠP:
VRATARIC FRANC

Dragi čitatelje!

Vrejdvezemništvo BRUCA Vas lipou prosi, ka ne zamejrite, ka smo bilij letos prisiljeni zdignuti cejno našim novinan od 99 na 101 dinar. Ci glij neradi smo musajn mogli tou včiniti. Tak samij vidite, ka so van colinge gor šle, pa tudi drüjgo se je vse podrakšalo. Tak nas tudi sakši arkoš papejra drakše košta, pa tudi drüjge stroške mamto vejčke: na prijliko: či so naši novinaroške pijsali lani Bruca pri kavi za 48 dinarov, so ga letos pri ednakoj kavi za 55 dinarov. Tüdi olouf za litere se je podrakšau. Vijdite, lani smo Bruca od tiskarne do Zvezde lejko na taligaj pelali, letos smo ga v Lendavo tak nej mogli pelati, auto nas pa tudi nikaj košta. Pa tudi debelejšega smo letos pred vas dali kak lani.

Zdaj znate, ka je stvarij, zavolo šteri smo ga mogli podrakšati, dosta, pa zatou Vas ešče idnok lipou prosimo, ka tou merne düjše prenesajte. Fajn čtite, pa »solidno« poravnajte račun.

Lipou Vas pozdravla — Vrejdvezemništvo.

Vprašanje - odgovor

Vprašanje: Kaj pravi glas vpijočega v puščavi?

Odgovor: »Zvišajte naše pokojnine!«

Vprašanje: Kakšna je razlika med posteljo in zadrugo?

Odgovor: Postelja je smrt za lju-bezen, zadruga pa smrt za kmetijsko proizvodnjo.

Vprašanje: Kakšen pojav je pozabil Marks omeniti pri svoji študiji o državi v razvoju, ki gradi socializem?

Odgovor: Dikturo cen.

Vprašanje: Kdaj zgubi naš občan pravico do samoodločanja?

Odgovor: Takrat, ko se oženi.

Vprašanje: Kakšna je razlika med soncem in pšenico?

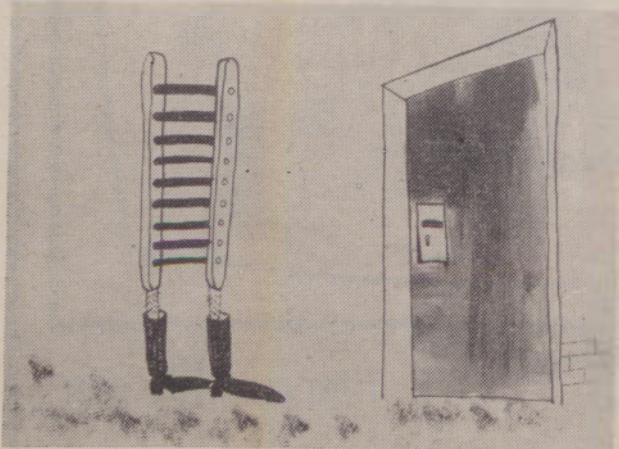
Odgovor: Razlika je v tem, ker Sonce dobimo od vzhoda, pšenico pa od Zahoda.

Vprašanje: Zakaj nosi Hruščev rdeče naramnice?

Odgovor: Zato, da mu hlače dol ne padejo.

NAGRADNI NATECAJ

Cenjene bralce naprošamo, da nam pošljejo tekst k sliki. Najduhovitejšega nagradimo z 2.000 dinarji, vsakega objavljenega pa s 500 dinarji. Tekste pošljite na naslov: KŠP, Akademski kolegij, Ljubljana

TUGOMER

zamotala zavolo njuvi... »netoč-nih obračunov in ukrepov.« Ci iglij sta dosta premišlavalala, ne najdeta nikšega rešejmja; zgibijta vse vüpanje. V ton približij Zorislava (Tugomerova žena), pa jeva začne špoutati z »nimakami«, ka bi pri tej lej-taj že lejko eden na drugoga pasko mela.

II. DEJANJE

Razpravlja se v kancelariji »za nadzorstvo«. Največkrat se čuje, ka bi trbelo Tugomera pa Bojana »rotejrati«, ka že nad deset lejt na glavni stoucaj lače brüjsita.

III. DEJANJE

V Tugomerovoj iži. Okoli nakla-jenoga stola sidijo: Tugomer, Zo-rislava, Bojan, Grozdana (Tugome-rova sestra), Mestislav pa Spitig-nev. Tugomer spelavle guč na svoj »položaj«, pa dene, ka sta se z Bo-janon prouti Mestislavi pa Spitig-nevi vrejdi oponašala. Ze, ze, včasí je prišlo tak, ka so se nej razmili, liki človik se spominja raj somo dobroga. Ešče idnouk pigejo bra-tovščino. Grozdana pravi, zakoj nje-mi je za rojstni den nej vouščila — tou zdaj ščeј notri doprinesiti, pa pigeј na njegovo zdravgye. Te se pa v lüšnon pogučavanji zgibijta v zagnjen tali iže. Tugomer, Bojan pa Spitignev v slüžbenon guči.

Idnouk somo Spitignev tak zlej-pa naprej prinesé, ka je najitrej do Tugomerovoga krajzbrijsanja prišlo zavolo toga, ka so zagazili, zatou, ka sta Tugomer pa Bojan najitrej pejneze, šteri so bilij namenjeni za šoulanje pisačov pa vekšij glav, za-biksala. Zdaj se pa Zorislava razpi-štolí nanjega, kak vragi tou, geј te zaj mijsli, ka sta njeni mouž pa Bo-jan kaj zakrijvila? »Ja«, pravi Spi-tignev, »tú njeva pa ešče lejko do-letij nej somo tou, ka bi njeva vö fuknoli, liki cilou... temnica!« Vsi túu gratajo. Zorislava, vse zalecana, skričij: »Tak, takša kukavica ste vij, ceјli čas smo se mijtili okouli vas, vij pa... Vij ste jeva vö ova-dili!« Te pa za precí časa túuča. Spitignev pigeј, pa se naráji smigéј. Te pa pravi: »Ešče niti idnouk san nikoga nej vö ovađo, pa túdi na kaj takšega ne mijslin — liki...« »Ta vragi?«, njemi v rejč skoči Tugo-mer. — »No ja, nikaj, nikaj; nikaj san somo mislo...« »Znáte ka?«, se nagne k njemi Tugomer, »či je že tak, san pripravleni nikaj včini-ti...«

Spitignev ga gléda. »Z Bojanon sva pripravljeniva, či tak tö poveјn, gh, ka voma nikaj vö plačava, či z Mestislavon rejsan mijslita, ka sva müva... tak, gh, — — »Aha, ja, ja, znáte ka, tou je pa nej lipou, ka bi zaj müva, kaj gemála od váj, rejsan nej...« Vsi túu gratajo, Tu-gomer se pa obrné vkraj od Spitig-neva, čuje se somo, kak si Me-stislava pa Grozdana šepečeta. Po túučí pravi Spitignev: »Liki ali... či že tak zememo, na zagnje smo si pa vseglj pajdaške, pa zakoj si v nevoli nebi pomágali?« »Veј pa, veј pa, tak san mislo, po pajdaško,

ja...«, se njemi v lijce toplo na-smigéј Tugomer. — »Tak, tak, ka se pa šume tijče, se pa z Mestisla-von ešče pogučijva,« pravi Spitig-nev, pa gor stane. Pozove Mesti-slava, pa se včasí po ton oba lipou zaválita, pa odijdeta. Tugomer pa Zorislava se spravlati v kino, te pa, gda ostaneta Bojan pa Grozdana samiva, jo pijta Bojan: »Lübica, gnes si me ešče nej tak fájn po-glednola, geli?« Ščeј jo obinoti. »Eh, püsti me pri mejri, gnes san tak trüjdna...«, ga kraj süjne, te se njoj pa zazeja.

IV. DEJANJE

(Tisti den, kak treče dejanje)

V kancelariji »za nadzorstvo«. Ešče se nemreјo zglijati, kak naj napravijo, čiglij je vekši tak za tou, ka Tugomera pa Bojana »ro-tejrato«, na njeva mesto pa postá-vijo Spitigneva pa Mestislava, za-tou, ka se njin teva dva vijdita najbole prijlčniva, pa najbole po-znata te kraj pa prijlke v njon. Rijtari se vijdi túdi vážno tou, či sta domačiva člověka, zatou pijta navzouče, od keјc sploј sta. Somo, ka njemi ni eden ne da odgovora. Te pa dale pijta: »No, znáte ka, meni je skoron malo naupačno, li-ki ges rejsan ne veјn, ge leјij tou Zamürje?« Te se pa Gripo (nabav-ni referent) razpištoli: »Severo-se-vero-vzhod, továriš rijtar!« — »A, ja, ja, ja, severo-severo-vzhod. Ja, no, no, veј tou nonč nej tak vážno. Zamürje je že nindri, ovak od tistec nebi prošnje se odile«, pravi rijtar, pa falevreјdno pogledne Gripa. Za-tou pa, ka je bilou že kesno, si od tej stvarij henjajo pogučavati. Sklepe deneјo na prijšesni gileјž.

V. DEJANJE

(trij dnij kesnej)

V Tugomerovoj iži. Takši keјp kak v treјčen dejanji. Vsi zvün Bo-jana so poulek, vö s kupic pigeјo rizling, kcoј pa gržeјo šütemenj. Da se feјrunga zdigne, so že pa v gu-či, o ton, kak Tugomera pa Bojana sčeјo kraj spraviti; bole točno, gu-čijo si od šume, štero bi naj pla-čala Tugomer pa Bojan.

Spitignev: Či naj poven po pra-vici, hja, te kak koli... kelko lejt je že od tistoga časa, da sta opr-vin...?

Tugomer: Ka pravite? Od šteroga?

Spitignev: No, kak dugo že do-bijvate, no, veј znáte, tak? (Poka-že z rukouv.)

Tugomer: Ka ste nourí? Ka mij-slite, ka je bilou rejsan kaj tak vel-koga?

Spitignev pa Mestislav se smigeta

Spitignev: Lipou vas prosin, bouk še de, či poveјte po pravici, müva máva vse točno gor zamerkanó.

Mestislav: Ja, vse do pike máva gor napijsano.

Tugomer: Pa se vseedno mejšata, ja mejšata se! Ide se za takše mále šume, ka so za smijati.

Spitignev: Ka von naj pokažen čeke, ščeјe čarno na beјlon?

Mestislav: Vidli mo továriš Tu-gomer. (Odijde v préklet po taško, prijde z njouv nazáј, stoupi k zág-

(Kak sta Levstik pa Jurčič po ta-nači, popravila svojega Tugomera)

Ka vas, dragi čitatelge, nebi gnja-vili z preveč dugin čtenjon, smo prva štiri dejanja somo na kratko doј povedali, v najkračisoј formi, kak se je persén dalo. Komaj vu zagnjen tali ali po domačen — de-janji, je ceјla stvar malo na šerše rastolmačena, tak, kak se je istin-sko godijla.

Zakoj smo vas na tou že v za-četki opoumnili? Zatou, ka stvarij nebi nasreјdi čtenja tá lüčili, ka bi se von vijdla vö s forme obrnje-na. Srečno čtíte!

I. DEJANJE

V kancelariji »za stagnacije« se začuje glas, ka de njeјni glavni šef, pa njegov pomočnik vö mejnjeni ali »rotejrani«. Tugomer pa Bojan — za njeva se na ton mesti ide — sidijta vu svoјoj kancelariji, pa si pogučavata, ka bi včijnola, kakti gvüšniva sta, ka se je ceјla stvar

njemi okni, jo dene na nahkaslin, pa cejli kup papero v potegne. Vsi so obrnjeni v njega, pa gledajo, kak nikaj v zbera).

Zorislava: Pa tou je laž, ka bi jo prijlo, san von pravin, ka je tou laž! Nikdar san nej vijdila, ka bi moj muž kaj...

Grozdana: (Vö spigej, se vö vtegne.) Bogme no, kak je tou vse vkiuper dugocajtno! (Gor stane pa se odizible k Mestislavi.)

Tugomer: Grozno, da se tou čujen. Pa pa te vüva, pr mojoj düjši, ščeta s sen ten, ka?

Spitignev: A tou ste pravili, ka noma nikaj vkraj plačate. Te smo si tuj zgucali, ka te vse vkiuper poravnamo, ka se nikaj nede vö zvedilo, kak pajdaške, znate...

Tugomer: Ja, pa kelko te vüva zaj ščejta?

Mestislav: (Prnese nikaj čekov, pa je da Spitigneve.) Tou matc. (Odijde nazaj k Grozdani.)

Spitignev: Kak vijdite, je eti vse, ka ste zaistino vö plačali, pa ka ste si njali. Ka se pa nebi dugo mantrali, pa ešče idnouk računali, sva müva z Mestislavon že tou vse včijnola. (Vö z žepke potegne nikši papir, pa ga pouči pred Tugomera.) Či mijslite, ka je račun nej dober, ešče idnouk vse sküper vö zračunajte.

Tugomer: (Začudeno gleda v papir.) Boug moj, bojte dönok lidje! Kak voma pa naj takšno šumo vö plačan?

Zorislava: (Da prečte račun.) Pilatusa! Pa ka sta nej te pravila, ka se zlejpa pogučijmo?

Spitignev: Gospa, je že nej tou od naj fajn, ka že lejta znava, ka Tugomer pa Bojan delata, pa njeva ne ovadita vö? Pa ešče zaj..., či glij ka neta več dugo...

Tugomer: »Ali — (stane). Somo tovariš Spitignev, ka vij mijslite, ka ste vij rejsan tak nedužni? Ste vij med bojnov nej tak sumljivo bole vö vidli? Mijslite, ka ges te nebi mogo —?

Spitignev: (Se smige.) Somo ajdi, somo ajdi! Sumljivi san büu somo telko, ka san se nej mejšau nej v edno, pa nej v drüjgo. Ešče gnesden me politika nikaj ne briga. Tak —.

Tugomer: (Si doj sedne.)

Spitignev: No? Kak de te zaj?

Zorislava: Boug moj, Tugomer (skoron bi se džoukala), pogoudite se že nikak...

Tugomer: V vajni hasek se odloučin somo v slučaji..., ka mo ešče nadale dobri pajdaške, či müva z Bojanon prijdeva na vajno mesto.

Zorislava: (Spitignevi): Obečajte, ka nete preveč..., vej pa Tugomer do vas tui nej büu, znon...

Spitignev: Ja, tou se razmi, ka pa ščete. Ka pa mijslite, vej smo pa lidge, vönačeni lidge!

Zorislava: Ja, ja, bojmo dobri, kak je tou fajn...

Spitignev: Mestislav! Se je že vrejdi, somo kontraktoš ešče napijše-mo... (Mestislav pa Grozdana prij-deta nazaj.)

Bojan: (Odpře dveri, zalecano, kak či bi se smijau, papir, ka ga v rouki držij, porijne pred Tugomera.) Na, tou tütak čtil!

Tugomer: (Da prečte.) Tovariši! (Gor stane). Tovariši, živjo! Živioo!

Vsi: (Somo Bojan nej.) Ka, ka pa geste?

Bojan: Tugomer pa ges sva ešče nadale šefa naše —

Tugomer: Poslijšajte! (Čte): Uradu za stagnacije Nadzorni odbor iz Recjega Doula. Po večkratni razpravi in temeljitem pretresu je Nadzorni odbor prišel do naslednjega sklepa: izhajajoč iz skrbne analize objektivnih dejstev, smo na podlagi le-teh prišli do spoznanja, da je izvedba rotacije v vaši enoti zaenkrat še nemogoča. To pa zategadelj — vse možnosti smo skrbno pretehtali — ker ni na razpolago dovolj strokovno usposobljenih ljudi, ali pa le-ti ne posedujejo v tem primeru nujno potrebne odgovarjajoče prakse. Iz tega sledi, da službeni red in odnosi znotraj njega do naslednjega obdobja ostajajo neizpremenjeni, to se pravi, da sta Tugomer M. in Bojan L. še naslednjo mandatno dobo polnomočna šefa oddelka, vsi ostali pa prav tako obdrže svoja stara delovna mesta.

V duhu vedno z vami in sočustvo-vanje z vašimi težavami, ter nadalje v upanju, da boste vaše delo še naprej izvajali v korist naroda in ljudstva, in želeč vam obenem mnogo uspeha, vse vas in celo Zamürje tovariško pozdravljamo!

Predsednik NO

Vladimir Sakramenšček, l. r.

Zorislava: O, bog moj, nazagnje je li vse dobro!

Tugomer: Ja, vse je na najbouk šoj pouti. (Malo hejnja, živjo): Zaj trbej pa somo začnoti delati, delati! (Odi po iži gor pa doj, te pa na idnouk hejnja.) Ja, delati! Spitignev pa Mestislav, zaj je moj sto že na vrii pun papero v... Či glij, znata, ka tistoga računa vseedno nemo pozabili, malo ga pa lejko popravimo.

Spitignev: Ja, vredi, tovariš Tugomer. Vüpan, ka mo tudi tak vsi zadovolni...

Mestislav: Tak, tak, bojmo pajdaške. Tisti račun pa ka bi kak najprije, či bi lejko...

Tugomer: Pravin voma, ka ta zadovolniva! Zaj pa moremo najprije delati, tou je najbolje glavno.

Spitignev pa Mestislav: Razmiva. Ka van naj že kaj se prenesejva?

Tugomer: Pa znata — kak sigdar! (Spitignev pa Mestislav odij-deta. Vsi tui gratajo. Te pa Tugomer naidnouk zača ploskati.)

Zorislava: Kak se je moglo kaj takšega goditi?!

Bojan: Ka pa takšega? Meni je tou vse jasno. Pred par dnjvi san na kancelarijo »za nadzorstvo« poslao pijsmo, v šteron san njin naše prijlike raztolmačo, pa san perse tuj tou povedau, ka sta njeva nikelko sumljiviva... ešče z bojno-ga časa. Mijslin, ka tou niti nej bilou brez haska. Nej Tugomer, vej sva si pa od toga pogučavala?

Tugomer: Tak je — prav maš!

Grozdana: (Spadne Bojani na srce). Bojan, moj ljubbi Bojan, picek moj mali, nej ka bi zamero, ka mi je eto za nikoj nej bilou.

Bojan: (Je srečen.)

Tugomer: (Sakšemi natoči rizling.) Proslavimo naš srečen konec! (Vsi prijemjo kupice, pa je do lamp gor zdignejo. Tugomer gučij v veršošaj):

Trdi boj, neizprosni, mož železen, da brani trbelo de čast ino stouček...

(Fejrunga)

IZ RADGONSKE Obs

Viri informacij.

ZMESLINGA V TELEFONSKOJ CENTRALI

Fiškališ dr. Némaga telefonejra v špítau, pa se zanijsma vu kakšen stánji je žena, štera je pred dvóma dnejsvoma bijla gor rezjana:

— Halo, halo! Tan špítau?

— Ja špítau eti, Ka pa ščejsje?

— Rad bi gučau s prejsnjim doktoron, ka bi mi povedau, kak je kaj z mojom ženouf.

Ravno vu ton časi je búu guč prejsnjim, zavolo nepazke telefonistuša. Té je v centrali zvezjo dr. Némago z doktorom za popravljanje

autojof ali po domačen s šlosaron, šteri je gljij tej čas gučau z ver-ton ene pokvardžene kiermašijne.

— Halo, čújete? Te pa pravite, ka se je srečno končalo?!

— Ja, ja, liki je bilou precí zmetno.

— Ka ne povejte?!

— Miniti smo mogli cejli prejsnji tau. Ja, dragi moj, bilou je musajn. Odprtnica je bijla ščista ponucana,

— Vaj, kak pa morete kaj tak nouroga gučati?!

— Nikaj se ne čejmerte. Mij smo do pike točno vidli. Vaša aparatu-

ra je že stara, pa ščista znucana. Mij smo za nouvo, štera je dukša pa šerša od vaše. Da smo z nouvov napravili probo, je dobro zdržala. Obteršali smo jo, kelko se je dalo. Párkrát smo jo namazali, pa smo se štirge vozili na njoj, pa je vse vréjdi vó zdržala. Na vaše zah-tejve lejko napravimo vse, ka se perse da...

Na žalost, fiškališ je nej mogo poslušati do konca, ka ga je prvine boží žlak vdaro.

Zdaj pa vidite lübi moji, ka lejko napravi edna mala nepazljivost vu telefonskoj centrali.

Po VIII. kongresu

DVA PEKLA

Da je bog Stalina k sebi zóu, je je tej mogo kak sakši drüjgi občan, od svoji grejov račun doj dati. Da njemi je Stalin, šteri, kak znate, nej búu brezi grejov, račun doj položó, te njemi bog pravi:

»Stalin, pekel si si zaslüjžo. Liki zatou, ka si velki gaunar búu, ti nüzvólo njon, ka si lejko vó zbe-rejš, či boš ráj šou v kapitalistični ali v socialistični pekel.«

Stalin pa kak dober prefriganec, pravi bogi:

»Ges bi najprlej rad oba pekla vido, pa mo te vó zbejro.«

Najprlej je šou glejdat kapitalističnoga. Malo ga je nej nákla vrglo, da je vido, kak ton fejsť kójs-rijo, solijo grejšnikon rone, polej-vlejo z gesijon opekline i tak dale,

ovi srmacke pa ton zejvlejo pa rgüj-lijó od bolečin.

Da je prišo v socialističnoga, je vido, ka ščista vse tak delajo z grejšnikami kak v kapitalističnon pekli.

Žalosten Stalin je šou nazaj k bougi rekouč:

»Gospodni, premislo san si. Sou mo v socialistični peku.«

Boug, šteri je znau, ka sta oba pekla gljijniva, ga je začüdeno pij-tau, zakój si je ravno socialistični peku vó odevbrau. Stalin pa pravi:

»Trpij se v odnon pa v ovon do-sta, liki v socialističnon pekli de mi telko boukše, ka ton včasí neu štajnkola, včasí svalij sou, včasí gesí...«

ENA O PREBRISANEM PRIMORCU

Gre Primor'c, da posle si opravi, žene mulo po zeleni travi.

Turist ga sreča v limuzini mali, tako mu pravi (malo se pošáli):

»Pa kako ljépo, čiča, imaš limuzinu!«

Primor'c ji dvigne rep: »Izvoli družé u kabinu!«

KAJ JE MEDNARODNOST

Ce gre ondinski maharadža z finško princesko italijanskega temperamenta z nemško vzgojo po jugoslovanski cesti v angleški hotel za špansko steno pri turški kavi na poljski divan z mehiško strastjo in ameriško brzino in jo po francosko poljubi.

TOVARIŠ, TOU JE POMOUTA

— Dober den! Ges bi rad malo z direktoron gučao, znate, poznavase, dobro se poznavase.

— Ka ne povejte; pa kak bi se vüva mogla poznati?

— Voj sva pa v srejnjoj šouli vküper sidela, kak ga pa te nebi poznao?

— Tovariš, te je tou pomouta. Naš direktor v srejnjo šoulo nonč nejodo.

TOU JE VSE TAK DOBRO

— No, vrag je stvouro, na našoj samopostrežbi že tuj pokvardženi napijs mamo, tak kak je en čas v Muri bilou.

— Kabi tou pokvardženo bilou. Tou je tak dobro.

— Kak bi pa dobro bilou, či je na Muri en čas somo pijsalo »ura«!?

— Tou je bilou za tiste, šteri so ob pou deveti pa ešče kesnej v slujžbo odili, ka naj se vöre navadijo.

— Ka pa te pomejni, ka je na samopostrežbi pijsalo somo »treba«?

— Tou pa potrošnikon v opozorjenje, ka či si stoj ščej kaj zejti, ka je pejneze »treba«.

ENA KRATKA Z OPREMOTEHNE'

— Dober den! Mate mogouče »Dali-do«?

— Ja malo počakajte, fčasi prijde.

Edini šoupek na grobu »Svetle poti«

Basen od fičkoja

Stoupa mula po osfaltnoj cesti prouti Spliti, našen lejpon mesi.

Važen fičko za njouf priletij, pa tak stržari, ka se se skadij.

Mula smudasto naprej mašejra, fičko pa stržari tak kak strejla.

Ka se mula ešče kraj ne gene, stoupi fičko k njoj, pa dene:

»Gej ne vijdiš, ka tui avto vozi, pa te lejko sakši čas podvozi?!«

»Či si pa tij auto«, dene mula mijla,

»te san ges tui nej več mula, liki san kobila!«

O brihtnem Janezku in rimi

Učiteljica pri slovenščini,
dijakom svojim naroči:
»Za nalogo bi vsak po eno pesem napisali,
da vsaj bi rime malo bolj spoznali.
Ce kdo napisat' pesmi sam ne ve,
naj samo vrstici napiše dve;
vendar naj drugi zadnji zlog mu štima,
ker le samo tako bo rima!«

Minut deset, že Janezek sedi,
se češka, stoka in ječi:
»Kar pišem, sploh mi nič ne štima,
kako prišla bi 's tega rima?!«
Se malo misli in sedi
in že mu rima »prileti«,
vendar se jo napisati boji.

Na drug' dan v šoli vsi so prečitali,
kar za domačo so nalogo napisali;
le Janezek hoječe, na skrivaj
pod klop potiska svojo rimo, da je kaj.
Učiteljica mu ne oprostí,
da Janezek prebere ji nalogo, mu veli.
Učitelj'ca za hip dobi vročino,
ko Janezek prebira rimo fino:
»Po vodi stopa stari Surca,
a voda sega mu do k..len.«
»Janezek, pa kje je zdaj tu rima?«,
se tovarišica 'koj zanima.
Brihtni Janezek ji pa prikima:
»Počakaj, šica', ko bo plima!«

Sei rimasta sola

(vô prekmurskoj priredbi)

Brez štípendije prekleto
nemren končati fakultete
túdi porge več nemren dobiti
ka mi je zaj za včiniti.

Že san se pa ta si brodo,
ka bi naj drva kálat odo,
somo, ka te se več nen mogo včiti
pa mo k vojski mogo iti.

Da bi te mogo potrouštati
te se ti rže vsak:
dúplín pa nimák
vújec ali svák;
moreš trpeti, pozabiti
škriipati z zobmij,
drejmati z očmij,
pláčati z višmij.

Ka ti pomága vsa pravica,
či nemaš na položáji strijca;
vrtaj, išči, pa šnofaj okouli,
da si v najvejšoj nevouli.

Liki do prišli tisti časi,
ka mo mīj tūj ger kakši ási,
te nas nišče več neu zafrkávaó,
liki na boga zazávo,
liki na boga zazávaó...

nikaj krátkih z len

— Lujzek, kak se meni vjdi, ga vij v strojnon obrati l že pretiravate v delavskón samouparavljanji.
— Kak si tij tou tolmáčiš?

tive, zdaj pa ščejo lekar ešče štrto-ga delati.

— Zakoj bi pa te nūcali toga?
— Toga? Ja za naše nouve kád-

re, štere de že skoro boži žlak vdaro oč velki nevoul pri zaposlevanji.

— Ka pa té ovi trgej?

— Tisti so že vsi zavzejti. Eden je za pápince, drūjgi za litaránc, trejči pa za nekvalificirano delovno silo na občini.

— Džimi, zdaj pa, da končan ekonomijo, si v Lendavi slūžbo poiščen.

— Zakoj pa glij ton?

— Zatou, ka je lejki poseu. Ton mo samo vkūper seštejvau áre pa hektare.

NA FUTBALSKOJ TEKMI

— Ka pa tak pomali pa brez voule špilajo?

— Sodniyk bi njim mogo že trij penale dosouditi, pa njin je nej; zdaj se njim pa ne dá.

— Tej so vse tak kak naš Gradbenik. Ten bi pá občina mogla dosouditi penale, pa njin je nej, pa zdaj tūj delajo tak kak či bi se njin senjalo. Vrajži penali, vjdiš, ka ti lejko napravijo?!

— Vej pa znaš, ka san pozabo ge, Miška, liki čiuu san, ka so v ednoj lendavskoj šouli do pou ouken visiko radiatore gor postavili.

— Ja, najitrej ščejo pá drvarnico ali pa magazin z njej napraviti, kak ton delajo, té de pa tou dobro; znaš ka touvajge neu mogli notri.

— Ka ešče neu gotov lendavski urbanistični načrt?

— Te pa mijsliš, ka tou tak friško ide?

— Ja, vej ga pa že delajo od 49 leta.

— Moj dragi, vjdiš, s kakšnov brzijnov se vse spreminja. Čakajo, da se Abrahama včako, tou je, da de petdeset lejtnico móu, ka ga bole slovesno proslavijo.

— Tou se meni nikaj ne vjdi.

— Ja, vej ga nonč ešče nemrejo

Sedem dolgih težkih let prehodil lendavski sem svet. za štipendijo okrog, zdaj ostal sem praznih rok.

— Ja vej pa mate v ednoj obratnoj enoti dva andžalejra, pa je gázda tej obratne enote dónok brez kvalifikacije.

— Ja Gejza, vej pa má takše kvalifikacije kak generalni direktor.

— Kakšne so té tou?

— Ja, lovec je.

— Koma ideš Naci?

— Dejte san doubó!

— Ja, te pa částitan! Koma pa te s takšov sijlov?

— Iden k tajniki dežnikarne, ka mo ga za botera proso.

— Pa zakoj glij njega?

— Te mogouče ešče pri njij slūžbo dobin, ka san čiuu ka samo rodbino pa pajdaše gor gemlej.

— V Lendavi že mamó trij brūj-

Kanalizacija v Murski Soboti. Kaj pa iščejo? Načrte za kanalizacijo, ki so jih zgubili na de-lovišču, ko so asfaltirali cesto.

Kanalizacija v Murski Soboti

davskoga határa

nücati. Ešče je nej vö prišau tisti zakon, po šteron de lejko valau.

— Zakoj so pa v nouvoj dvorani Nafte nej na radiator džali slovenski ali pa vogrski napis, liki pišje: »Ne diraj!«

— Ja Pišta, vej pa ton Slovenci pa Vougri kaj nemajo iskati, ton somo Medjimurci delo majo.

— Kakšna je razlika med privat-
nom pa med socialističnov meštrijov

lijonov pejnez sakše leto.

— Ka pa te nikaj ne zmigate?

— Mij smo že, liki ovi »višiši«
tou neščejo čüti.

— Zakoj nej?

— Zatou, ka pravijo, ka zadosta,
ka ogljikov dioksid od odspodi gor
ide, nej ka bi ešče predlogi za nü-
canje tak šli.

— Vej pa te naj ovi dajo od od-
zgora dojl?

— Vej so pa dali — zavrnijtev
toga predloga.

Kmet pa dene: »Ja, ges san van nej
krijv, Či van je kalabajs prežmeten,
lejko tuj motiko pa lopato v rouke
vzēmete.«

— Čüje se, ka mo v Lendavi po
nouvon tüdi samo 42 vöri delali na
keden.

— Je tou sploj mogouče?

— Ka pa te; vej nan pa že bole
leto dnij obečavajo.

— Tē mo najitrej ešče tak dugo
čakali, ka de 42. oblejtnica prve
obljube, pa te se začne zaistino.

Kako si nekateri predstavljajo dvojezičnost

v Lendavi?

— Razlika je ta: privatna obrt:
1 majster monteja 6 vör 3 šankrej-
tne školke; socialistična obrt pa: 3
ijnaške monteja 6 vör 1 šan-
kretjno školko.

— Ja, številke so pa vseglj glij-
ne?!

— Pa tüdi plače po človöki na
vöro!

Joužek prijde v zadrugo, ka bi
njemi naj štipendijo malo gor zdig-
noli. Član upravnoga odbora njemi
pa pravi: »Vej tej nej trbej štipen-
dije povejkšati, ka že itak kamgar-
naste lače nosiš!« Joužek njemi pa
dene: »Ja tovariš, te si pa z lenovo-
ga platna lače küjnin, ka de sakši
znau, ka san vaš štipendist.«

LEDAVSKA DVOJEZIČNOST

Školnikojca pravi deci: »Po ce-
sti je šou krava. Kakšni stavek je
tou?«

»Napačen!«, pravi učenček.

— Vijdiš Lajoš, či je tou nej
žalostno. V fabriki metanola nū
ogljikov dioksid tak ta nakvar ide,
ka či bi ga ponücali, pa tou bi lejko
ka mamo vse mašijne za tou do-
ma, bi nan prineso 200 do 300 mi-

BOUGI TRINAJŠČEK

V kancelariji za dohodke na tä-
li za porcije (davke) sta se skrej-
gala kmet pa Trinajšček.

Kmet: »Naopak ste mi porcijo
vö zračunali.«

Trinajšček si je nej dau valati
tak dugo, dokeč njemi je kmet nej
dokazaou. Te pa Trinajšček pravi:
»Eh püstitute, ka san zmantran!«, pa
osramočeni žežgēj kalabajs v kout.

LEDAVČANOV SAMOGUČ

Nafta je napravila »Elmi« s Čr-
nuč bakelitnico, »Primati« z Mari-
bora nouvo halo za proizvodnjo,
zaposlujemo lidij z of kraj Möjre,
svoje delavce pošljamo v inozem-
stvo po »izkušnje« pa devize, zavra-
čamo predloge za zgradijtev fabrike,
štera bi delala z ogljikovin dioksi-
don... pa nan te ešče gučijo, ka
smo nej dobroga srcā lidgēj.

Razmišljanja

Vēasih premišljujemo, kako bi bilo lepo, če nas
ne bi bilo na tem svetu; lepše pa bi bilo, če ne bi bilo
tistih, zaradi katerih to premišljujemo.

Egoizem je osebna protekcija.

Človek mora v življenju prenesti dosti bolečin,
da bi bil lahko človek. Največ od teh bolečin pa je
nečloveških.

Človek dobi večkrat kompleks večvrednosti, ki pa
je rezultat manjvrednostnih faktorjev.

Najbolj smešno je to, da je cela stvar tako smešna.
Ugotoviti dejstvo, da se je človek razvil iz opice
ni težko, ker imata skupne lastnosti. Vendar je teh
pri nekaterih liudeh toliko, da se težko ugotovi raz-
lika med človekom in opico.

Delo plemeniti človeka. Ker smo v socializmu, ne
potrehamo plemenitašev.

Afronizmi

Za noge naših nogometašev dajemo milijone. Sedaj je vendar jasno, zakaj je naš dinar na tako slabih nogah.

Kmet je dobil kompleks manjvrednosti, ker se mu je sanjalo, da je postal prosvetni delavec.

V podjetju so dosti premišljevali, vendar si je malo kdo upal na glas.

Razprava je bila tako živa in glasna, da ni mogel slišati niti svojih misli.

Profesor je bil res avtoriteta. Zmeraj, ko je vprašal: »Je sedaj jasno?«, so enoglasno rekli: »da«, čeprav je zunaj deževalo.

Bil je nenasitljiv. Zmeraj je žrl — drugim živce.

KITAJSKA LOGIKA: Če bi Jugoslovani resnično gradili komunizem, bi morali graditi atomsko bombo, kakor mi.

NAŠA PRAKSA: Potrebno je bilo nekaj referatov, nato nekaj koreferatov in pri tem je ostalo.

Kdor čaka, dočaka — to je splošno veljaven pregovor; tudi upokojenci dočakajo — smrt.

Od kod vam Jugoslovanom cene tako rastejo? Ker imamo mnogo vode in sonca. Saj imamo Jadransko morje. Kaj pa sonce? Nekaj pa moramo tudi uvažati.

Plače gor ali cene dol;
to je sedaj vprašanje.
(Naj nam Shakespeare oprostí, da ga mučimo še z našimi problemi)

V svojem življenju je imel tudi nekaj svetlih trenutkov. Vendar samo takrat, kadar je bil v bližini kakšen fotoreporter s flešem.

V živalskem vrtu je v bazen, v katerem je bil nilski konj, padel birokrat. Po nekaj minuti diskusiji je iz njega prišel birokrat, nilskega konja pa so odpeljeli k psihiatru!

Ker je imel državne oči in državne zobe, je bil obsojen na odmiranje.

Jezik je lahko: človeški, kravji, svinjski ali pa ženski.

Tele je domača žival, ki jo jedo tujci.

Reven, kdor se s študijem ukvarja
občina le osle kaže
njemu vedno sreča laže
ne živi, ne umrje — brez d'narja.

Le začniva, kljub zameri,
prosil, reva bi za dare;
celo zimo mraz me tare;
še od drugih zgodbe beri:
štipendija, pri moji veri
taka, da že za jesti malo je denarja,
od kod za hlače, drva in čevljarja?
Gotovo, taka majhna vsota
spravi te na pot revolta —
reven, kdor se s študijem ukvarja.

»Kaj študentu, vetrnjaku
treba d'narcev je prijetnih?«,
slišim od butic neokretnih.
Vam iz starih, prednjih časov,
komu mar nesrečnih glasov,
prošenj, ki žele si maže
denarne ali druge baže?
Res nikogar ne vznemirja
podražitev hrane in kvartirja?
Občina le osle kaže.

Lani hodil je še v kino,
gledališče, tam užival,
študiral in dovolj počival.
Letos mora pa na dnino.
Misli si, da vsaj nekoč bo fino
in naprej še pot si kaže;
naj denarje si obeta
ali vnemo lepega dekleta,
njemu vedno sreča laže.

Vendar študirati ne jenja;
grab'te d'narje vkup gotove
in zidajte si gradove,
v njih živite brez trpljenja.
Koder se nebo razpenja,
grad študenta je, poln d'narja,
v njem zlatnina čista zarja,
srebrnina rosa trave,
s to štipendijo brez težave
ne živi, ne umrje — brez d'narja.
(Zelo preprosto po Prešernu)

Mali oglasi

Zamenjam star karamboliran indeks za boljšega novega, z doplačilom. Feri Sipal, Pri dobri kapljici 6 — Ljubljana.

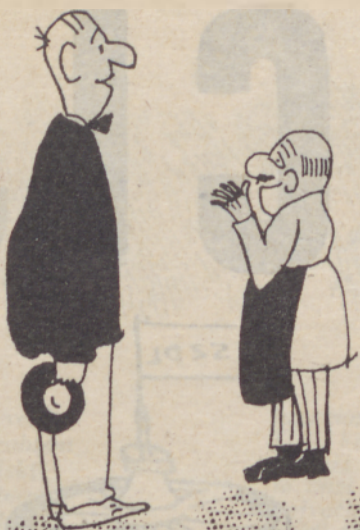
Zamenjam čistokrvno, nedotaknjeno dekle za indeks z vsemi proforskimi podpisi. Ponudbe pod šifro »Izredna priložnost« ali naslov: Igor Leden, Vroča pot 17.

Zaminin dva strijca: enoga v Ameriki, enoga pa v Franciji, za enoga na položaji, Ponudbe pod »itrej v socializem.«

Zaminijmo krave — mlekarice za pozitivno bilanco. Ponudbe pošlite na naslov KZ Prosenjakovci.

Izgubil sem 15.000 din pri prodaji bika. Zadruga, za katero vem, da je našla denar, naj ga pošlje na naslov: Pokoren Ivan — Pot v skupnost 8.

Iščem gospodinjsko pomočnico za tri krave ne za dve, kot sem objavil v »Pomurskem vestniku.« Ponudbe pod isto šifro.

Vi tarnate za visoke cene komaj dve leti, gospod, kaj pa mi, ko za nizke že osemnajst let?!

Dva popotnika

(po prekmurski narodni)

Dva popotnika, ki sta šla nekoč po svetu, sta se takole pogovarjala, preden sta postala resnična prijatelja:

»Jaz sem pravzaprav izredno velik siromak,« pravi prvi, ki je bil nekoč gospod. »Pomisli, prej sem imel vsega v izobilju, danes pa... figa, vse je šlo!«

»Kako, vse je šlo?«, vpraša drugi.

»Kako?, prišli smo pač na kant, zadruga je shirala...«

»Aaa«, se drugi zamisli in nato čez čas reče: »Tako, tako. Jaz pa sem bil že od nekdaj, tako po malem, revež, pa vendar —. Potem je zemljo vzel družbeni sektor, jaz pa sem odšel. In nimam pravice prav nič drugega, kot...«

»Kaj, kaj pa imaš?«, ga prime za besedo spremljevalec.

Drugi popotnik se zamisli in pravi: »Kot tole zemljo v cekarju...«

Potem se oba zaustavita, in ker je bil drugi popotnik neznansko začuden, hkrati pa radoveden, če morda v cekarju vendarle ni kaj drugega, se oba zagledata in z roko potipata zemljo, ki je bila nasuta v cekar drugega popotnika. In nato se prvi popotnik čez čas nečesa domisli in reče:

»Veš kaj, ostaniva prijatelja za zmeraj! Bodiva za vedno skupaj, spiva skupaj, fejva skupaj, stradava skupaj... hočeš?«

In tako sta se popotnika spoprijateljila. Bila sta tako vzorna pri-

jatelja, da so se jima vse njune muke in skrbi zdele za polovico manjše kot pa so bile v resnici. In ko jima je nekega dne zmanjkalo hrane, je drugi popotnik dejal:

»Veš kaj, prijatelj? Jaz bom prodal svojo zemljo, za denar pa kupiva kruh in mleko!«

Toda kaj — za tako malenkost ne bi dobila niti toliko, da bi se en sam do sitega najedel! In zato je drugi popotnik, tisti, ki je bil prej gospod, predlagal takole:

»Ko bova zvečer odšla spat, se nama bo ponoči gotovo kaj sanjalo, pa tisti, ki bo imel lepše sanje, dobi tvoj cekar.«

Seveda tisti, katerega je bil cekar z zemljo ni privoлил v to, kajti spoznal je, da je njegov prijatelj preveč pohlepen. Prišlo je do prepira — prvi popotnik je na vso moč hotel rešitev v svojo korist in mu hotel iztrgati cekar iz rok.

Ker je drugi popotnik spoznal, da je kijuh dobrosrčnosti ne bo mogel s pritaljem priti do kraja, je »pod silo duha« pristal na predlog prvega.

Legla sta že pred mrakom, ter kmalu zaspala.

Zgodaj zjutraj se zbudi najprej drugi popotnik in vpraša prvega: »No kaj se ti je sanjalo?«

»Najprej povej ti, kaj lepega se ti je sanjalo,« pravi prvi, »jaz še na pol spim.«

In drugi popotnik, tisti, ki je bil že od nekdaj revež, začne pripovedovati: »Sanjalo se mi je, da sem videl čudovito zlato košarico, v ka-

teri so nosili angeli ljudi v nebesa. Prišli so tudi pome in me odnesli pred sam nebeški tron.«

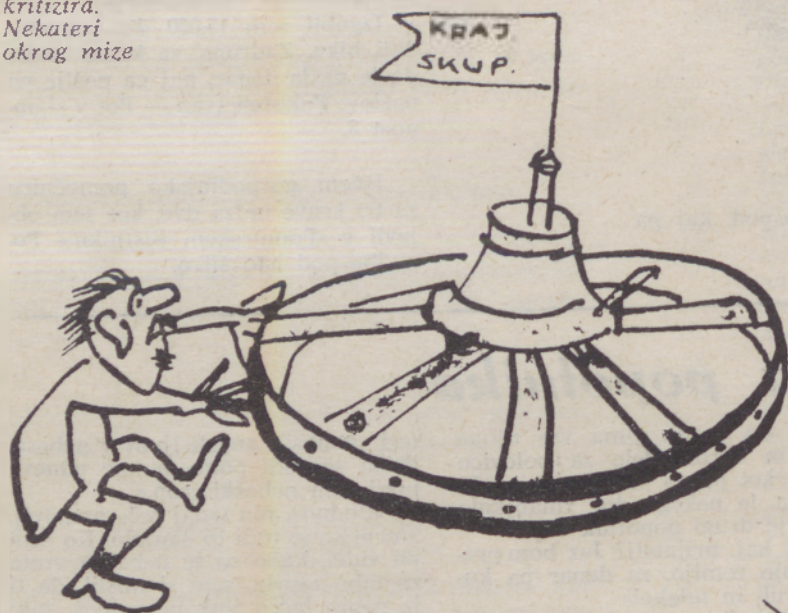
»Čudno«, mu tedaj reče prijatelj, »meni se je tudi to sanjalo. Ko sem pa videl, kako so se nebeška vrata za tabo zaprla, sem si mislil, da ti iz nebes lačen itak ne prideš, zato sem hitro vstal in tvojo zemljo s cekarijem vred že ponoči prodal tukajšnjemu upravniku zadruga...«

Kaj se je zgodilo dalje, ni nikjer nič zapisanega; ljudsko izročilo pa pravi, da je prvi popotnik zatem dobil lepo službo v zadrugi pri upravniku, kateremu je prodal zemljo s cekarijem — zakaj s tem je nosestvo dobilo nov vir za dohodke, ki so upravnika rešili rotacije. O drugem popotniku pa ni nobenega sledu: bodisi da ljudje o njem ne upajo govoriti, bodisi da se je res izgubil brez sledu; očitno pa je, da ni storil dobrega konca.

ROTACIJ

Spet pred nami
so volitve:
glasovanja,
razrešitve.
Vse se nanje
že pripravlja:
diskutira,
komentira,
fantazira,
konstatira,
kritizira.
Nekateri
okrog mize

delajo
že analize
za volitve;
druga grupa
spet se grize
med seboj
za boljše vize
na vodilni
višji staž.
Vse prodira,
da je kaj,
na najvišji
položaj.

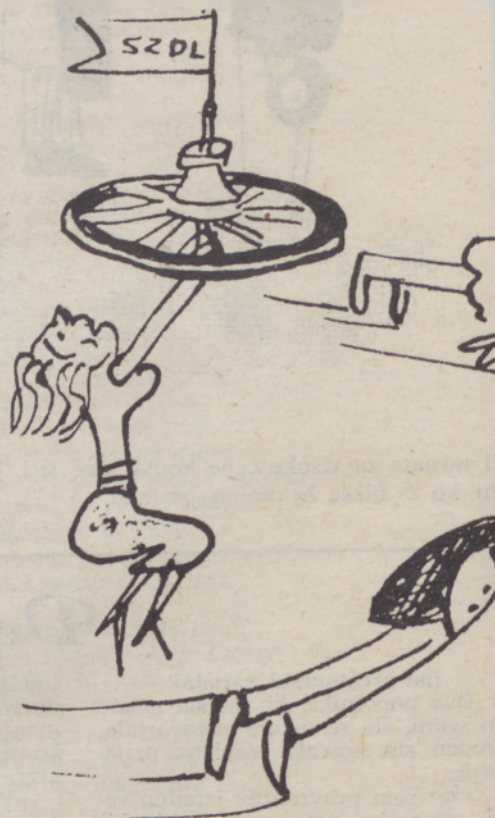
Naše rokice
kosmate
zbirajo že
kandidate
za številne
delegat
in poslance

za vse zbore
in odbore,
skupščine
in komitee,
komisije
in za svete.

Največji
problem rešiti,
to je: koga
izvoliti?!
»Mali« vsak je
»brez ugleda (!)«
»Večji« misli:
»k... te gleda
moj občan!
Glavno, da
sem bil izbran«.

Ljubi, dragi
moj občan,

ko k volitvam
boš pozvan,
nič ne tarnaj,
nič ne joči,
reci — da
in se odloči
in izvoli
kogar koli,
suj zaupanje
ta tvoje
uporabljal
bo po svoje.

Drugi velik
naš problem
rotacijski
je sistem.
Smisel take
je rokade,
da pusti se
sile mlade
do izvoza.
Žal beseda
»do izraza«
je le fraza.

Že tak dolgo
se rotira,
kot država
nam odмира.
Ta špas
vedno
gre naprej,
od začetka
pa doslej.

Prej smo
namreč
ga lomili,
ko smo
funkcije
delili.

Vzeli en'mu
smo konjarno
in ga dali
v pisarno.

Nekateri
kavalirji
so postali
»inženirji«.
Marsik'teri
so šušmarji
občinski b'li

funkcionarji.
Tisti, ki
sovraži šolo,
je imel
največjo »smolo«:
hajd' dva mes'ca
na tečaj
in takoj
na položaj.

nam
garantira.

Da mi kdo
za vrat
ne segne,
naj se verz
naprej
potegne

Prizadeti
oprostite
in se name
ne jezite,
če vam
razodel
sem misli
skrite.
Ljubi moji
veterani
potrpljivi
vsi občani:
čakajmo
na boljši
čas,
ko morda,
morda se kdo,
morda čez čas
usmili nas
in upošteval
naš bo GLAS.
Dvomim,
da bi dolgo
dobro
še ostalo,
bolj pa še,
da bi držalo
staro geslo,
vsekano,
kot ostro teslo:
»Bolje drži
položaj,
kot pa delaj
in garaj!«

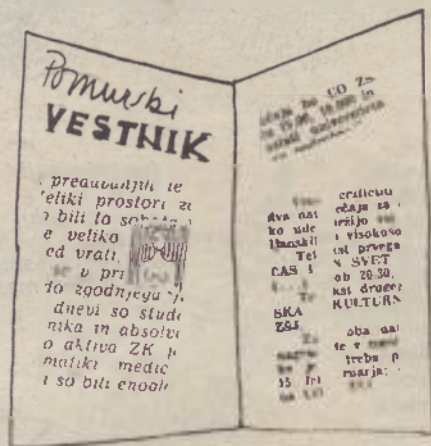
In tako
naprej, nazaj,
kakor b'lo
je pač
nekdaj,
tako drži
še danes
vsak svoj
položaj.
Danes v tem
je že razlika,
kakšna,
to nam
kaže slika.
Da »v resnici«
se rotira,
ne le samo
fantazira
to prikazan
prototip

in zaključí
reč resnice
z željo,
da bi nam
mesnice
in poslanci
zdaj postali
bolj dostopni
kot doslej.

Matija Žunič poziva:

Nimamo potrebe po informacijah lokalnega značaja! Prekmurci, ne kupujte Pomurskega vestnika, ki je za enkratno rabo, naročite rajši »Delo« in boste imeli vsak dan sveži papir!

Vso Ljubljano je zajela črna velika poplava solz v kateri tonejo vse Bruculje in Bruci, ob veliki izgubi simpatičnega, dobro podhranjene- ga in nenadomestljivega Bruca

Düplin Lajčija

Po triletnih borbah, katerim je predal vso svoje telo in svoj razum, ga je ta včeraj po- kopal.

V objem drugega letnika ga položimo sep- tembra meseca ob osmih zjutraj.

Zalujoči: zaostale Bruculje in Bruci

Stolno omizje pri »Šestici« naznanja nadvse žalostno vest, da je preminil član »TEKSAS- FRENK KOMPANIJE«

Laci Žejden

Bil je izvrsten pivec, dober znanec ljubljanskih policajev, nogometnih razgrajačev in sovražnik izpitov. Od dvanajstletnega študija se je včeraj ob osmih zvečer nenadoma poslovil.

Žalna seja bo jutri ob 24. uri v »Šestici«, od koder bo tudi pogreb.

Naj mu bo lahek pogrebni račun!

Zalujoči: Feri, Jeni, Francek, Lajči, Teksas, Jani in Indeks.

POSETNICE:

BELINDA NEC LITVA

Kateri dve prekmurski »velemesti« si je ogledala Belinda?

JOAN ROGAN GRAD

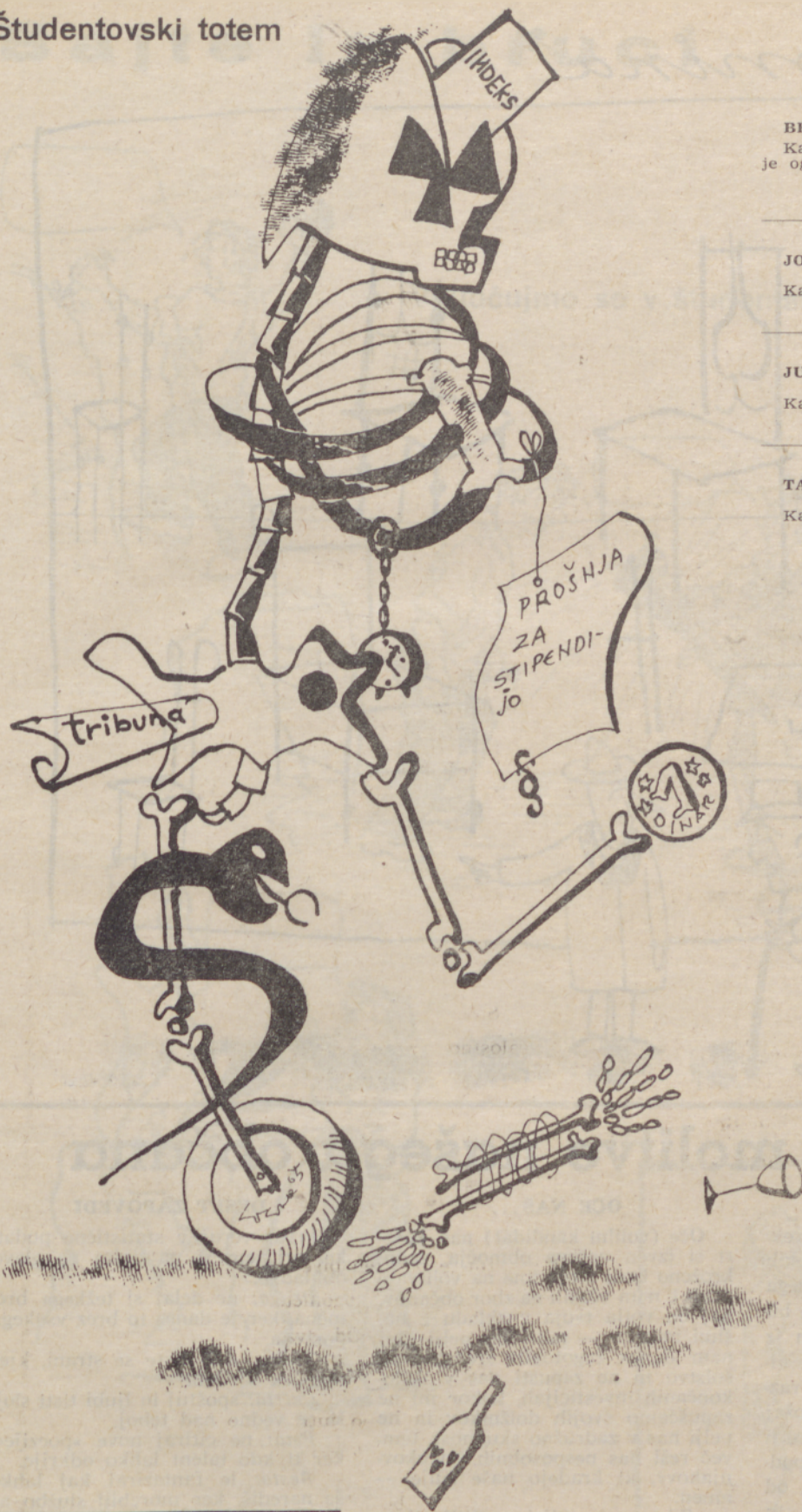
Katero je Roganovo rojstno mesto?

JURE BAVCON

Kaj je Juretova najlepša zabava?

TATA BAJ SAR

Kaj je očka Bajsar po poklicu?

Jani pride na podjetje in ga vprašajo:

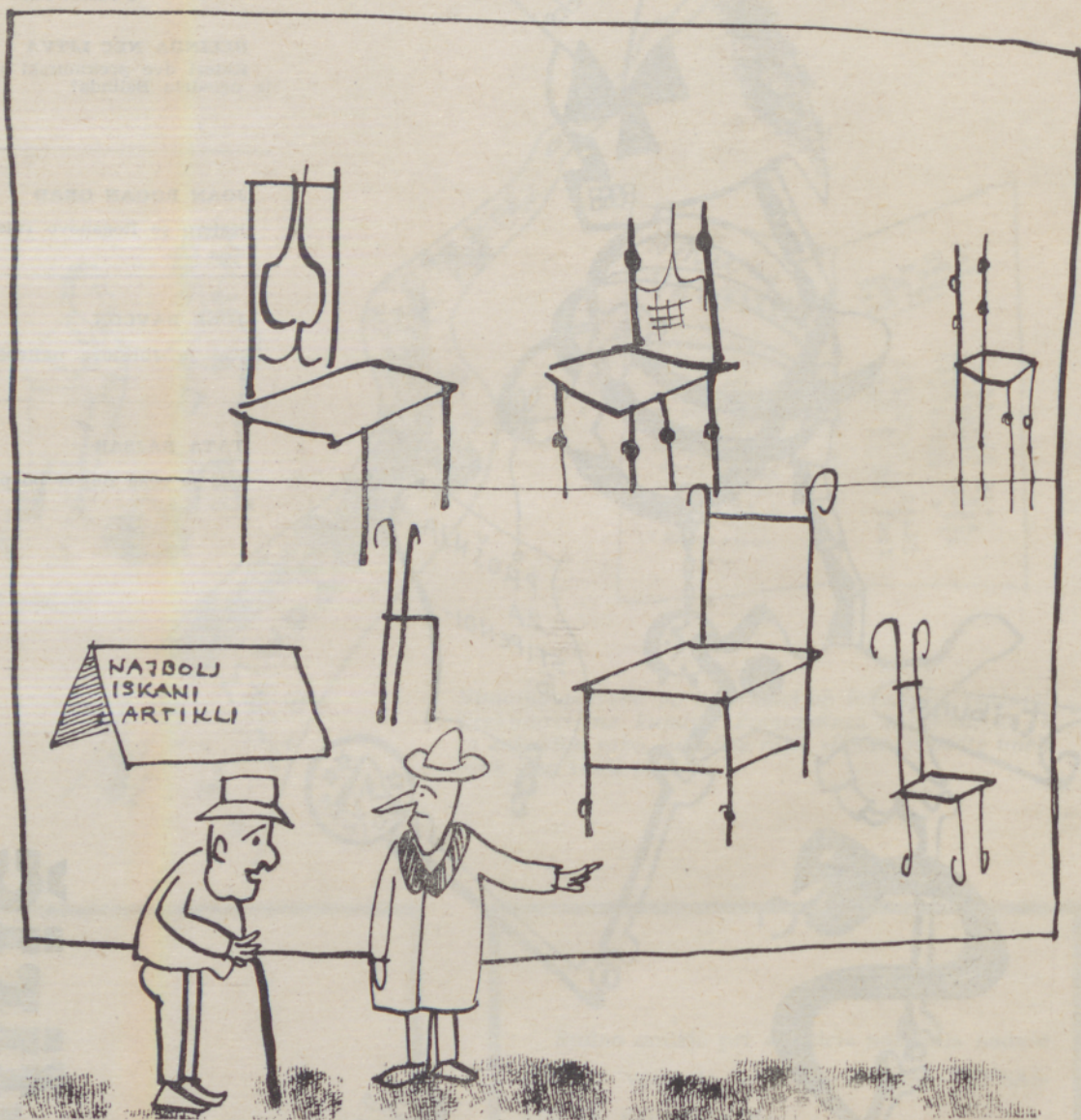
— Jani, a kaj študiraš?

— Oh, cele noči.

— Kaj pa imaš toliko za študirati?

— Kako bi shajal s 14 tisoč stipendije.

Brucov fič-firič

Večerne molitve našega občana

Verujem ...

Verujem v moža, bivšega direktorja zadruga, stvarnika visokih marž in deficitov in v poznejšega upravnika, sina njegovega, ki je bil spočet od samega vraga, rojen iz razformiranega podjetja, trpel ki-manje upravljalcev, rotiran bil, razvoj zavrl in bil na višji položaj položen, šel pred sodišče, na tretji dan boljšo službo dobil, šel v podjetje, sedi na stolici odločanja, od ondod bo prišel škodit živim in »mrtvim« občanom.

Verujem v to, da je marsikdo brez sramu, v nerentabilna poslovanja, v skupine trdoglavih bikov, v gostost neuspehov, v podražitev mesa in večno trpljenje — amen.

OČE NAS ...

Oče (volilni kandidat) naš, kateri si izven našega območja, zaobkroženo bodi tvoje ime na volitvah, pridi k nam včasih na zbor občanov, naj bo volja tvoja v skladu z našimi interesi — tako nas pelji. Daj nam danes zagotoviti sredstva za šolstvo in ne zapusti nas v nedokončanih investicijah, kakor mi ne zapuščamo svojih dolžnikov in ne pelji nas v združno skupnost, temveč reši nas nesposobnih »strokovnjakov«, ki krajejo naše žulje — amen.

»Zdrava« kmetijska politika, kreditov in subvencij si polna, birokrat je s teboj, zapuščena si med gospodarskimi panogami, zapuščen je ostal na njivi sad tvojega telesa — združni pridelek, ljuba zadruga — mati naša, prosi za nas kooperante, zdaj in ob vsaki težki uri — amen.

DESET ZAPOVEDI

Prva: veruj v statistične podatke, pri tem si pa dajaj na glavo obkladke.

Druga: ne delaj si težkega bremena, ker je danes to brez vsakega pomena.

Tretja: drži tiste se strani, kjer dobiček se deli.

Četrta: spoštuj in ljubi tisti sloj, ki je vedno nad teboj.

Peta: ne citiraj nove »poezije«, ker ti kdo talent lahko odkrije.

Šesta: le fantaziraj kaj lahko še narediš, ker morebiti službo na planiranju dobiš.

Sedma: malo nikoli krasti ne daj za večjo le krajo dobiš položaj.

Osmi: ne govori vsepovsod rešnice, ker za take so temnice.

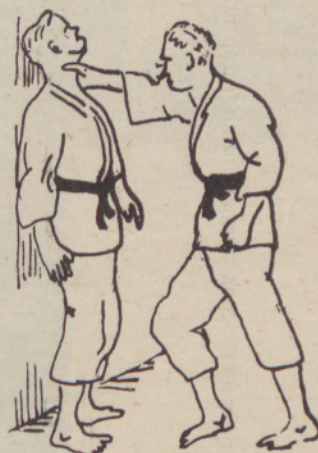
Deveta: ne želi bližnjega žene, če slabše kot tvoja ima noge.

Deseta: ne želi bližnjega blaga, si raj potih vzami ga.

Bajte in bruci

Vključujmo se v študentski servis

1. 2.

Športni kotiček

»PLETENINA«

LENDAVA

CENJENI POTROŠNIKI!

Pri nakupu dežnikov in pletenin vedno zahtevajte kvalitetne proizvode

»PLETENINA«

INDUSTRIJE DEŽNIKOV IN PLETENIN

Mura

Mura

Mura

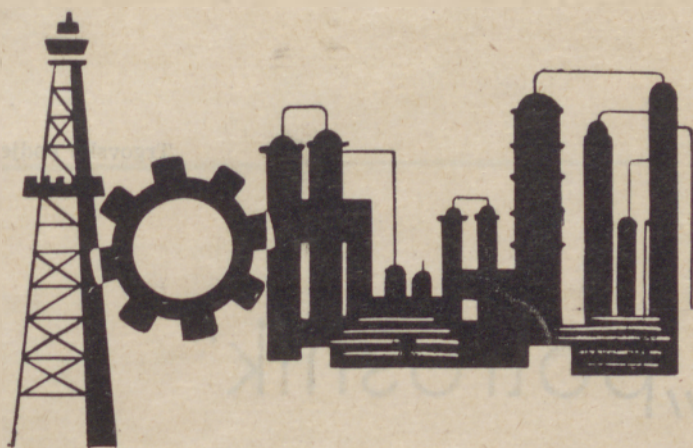

Mura

Tovarna oblačil, perila in pletenin
MURSKA SOBOTA

»NAFTA«

LENDAVA

Se priporoča s svojimi izdelki

KMETIJSKO INDUSTRIJSKI KOMBINAT

POMURKA

M U R S K A S O B O T A

s svojimi obrati priporoča svoje kvalitetne izdelke

Trgovsko podjetje na debelo in drobno

„potrošnik“

Murska Sobotna

Nudi v svojih skladiščih na debelo in v prodajalnah na drobno veliko izbiro blaga najboljše kakovosti in po zmernih cenah. Cenjenim odjemalcem se priporoča

KOLEKTIV

Žalik Ludvik

MURSKA SOBOTA

strojno ključavničarstvo

Industrijsko podjetje za predelavo kovin in plastičnih mas

»**MEHANIKA**«

LENDAVA

se priporoča odjemalcem

Domurski tisk

Murska Sobota

se priporoča s svojimi delovnimi enotami

Kmetijska zadruga

» L E N D A V A «

S svojimi delovnimi enotami:

L E N D A V A
H O T I Z A
T U R N I S Č E
D O B R O V N I K

Se priporoča vsem svojim sodelavcem, kooperantom.
Absolventom višjih in visokih šol pa nudi ugodno zaposlitev.

„POMURJE“

Splošno gradbeno podjetje

MURSKA SOBOTA

izvaja vse vrste građenj — solidno, poceni in hitro.

V trgovskem podjetju

» U N I V E R Z A L «

Lendava vas vedno solidno postrežejo

Univerzal

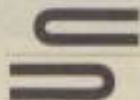
ELEKTROMLIN

L E N D A V A

se priporoča vsem svojim odjemalcem

panonija

INDUSTRIJA KOVINSKE GALANTERIJE M. SOBOTA

vam nudi brzoparilnike, škropilnice, patentne posode za odpadke, žveplalnike in razpršilce ter razne izdelke za široko potrošnjo

Prihranke za počitnice in izlete vlagajte pri

»KOMUNALNI BANKI«

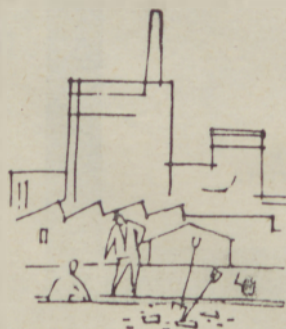

=

v MURSKI SOBOTI

in njenih izpostavah v LENDAVI, LJUTOMERU in GORNJI
RADGONI in soboške ekspoziture

GRADBENO PODJETJE

gradbenik

Lendava izvršuje kvalitetno vsa gradbena dela
se priporoča kolektiv

E P I T A F

V založbi gimnazijski
urednik glavni,
urednik odgovorni
in mladi literati
zberó se, da ustvarijo revijo.
Naslov ji dajo »Svetla pot«,
si vsedejo za gimnazijski plot,
da ljudstvo blagoslovijo s kulturo.
Gredo na pot, na nedogledno turo.
»Postojte!«, dé založba, »to ni taka stvar.
Za tiskanje revije treba bo denar!«
»Denar nam ni problem,« dé glavni urednik,
»denar dobili bomo z inserati.
Vprašanje je, kako bo z literati!«
Že ga prekine odgovorni urednik:
»Za literate ni se bati;
revije polovico zmorem sam pisati.
Ostala polovica: komentarji,
reklame . . ., oh saj se dá flancati.
In končno še kaj KŠP-ju dati,
zabiti kaj mu v dolgi nos,
da medsebojni »zboljšamo« odnos.«
Ostali so pri tem kar so sklenili,
natiskali revijo, polomili,
številke štiri dali med ljudi.
Na to »Pomurski« kritik »prileti.«
Obrnejo se nanj, naj se zavzame zanje:
»Pomagaj, prosimo te, reši nam vprašanje,
kako bi dalo se nadaljevati,
ko se razšli so naši literati
in ni ga, ki bi znal pisati!«

»To mogla prava biti bi revija,
ne le začasna flisarija!«,
jim reče kritik naš.

»Če ustanavljal boš revijo pravo,
za ljudstvo, ne za lastno slavo,
ne zaletavaj v zid se z glavo!«

Po basni Krilova: »Kvartet«

TU POČIVA „SVETLA POT“